Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

11 юни 2020 година*

„Преюдициално запитване — Взаимопомощ при събиране на вземания — Директива 76/308/ЕИО — Член 6, параграф 2 и член 10 — Директива 2008/55/ЕО — Член 6, втора алинея и член 10 — Данъчно вземане на запитващата държава членка, събирано от запитваната държава членка — Качество на това вземане — Понятието „привилегия“ — Прихващане по силата на закона на посоченото вземане с данъчно задължение на запитаната държава членка“

По дело C-19/19

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Cour de cassation (Белгия) с акт от 20 декември 2018 г., постъпил в Съда на 11 януари 2019 г., в рамките на производство по дело

**État belge (белгийската държава)**

срещу

**Pantochim SA**, в производство по несъстоятелност

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от: J.-C. Bonichot, председател на състава, R. Silva de Lapuerta (докладчик), заместник-председател на Съда, M. Safjan, L. Bay Larsen и C. Toader, съдии,

генерален адвокат: G. Hogan,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

– за Pantochim SA, в производство по несъстоятелност от J. Oosterbosch, адвокат,

– за белгийското правителство, от P. Cottin, J.-C. Halleux и C. Pochet, в качеството на представители,

– за испанското правителство, първоначално от A. Rubio González, а впоследствие от S. Jiménez García, в качеството на представители,

– за Европейската комисия, от M. Wilderspin, J. Jokubauskaitė и C. Perrin, в качеството на представители,

* Език на производството: френски.

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 14 януари 2020 г.,

постанови настоящото

## Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 6, параграф 2 и член 10 от Директива 76/308/ЕИО на Съвета от 15 март 1976 година относно взаимопомощта при изплащането на вземания, произтичащи от операции, представляващи част от системата за финансиране на Европейския фонд за ориентиране и гарантиране на земеделието, както и от селскостопански такси и мита (ОВ L 73, 1976 г., стр. 18; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 1, стр. 35), и на член 6, втора алинея и член 10 от Директива 2008/55/ЕО на Съвета от 26 май 2008 година относно взаимопомощта при събиране на вземания, свързани с някои видове налози, мита, данъци и други мерки (ОВ L 150, 2008 г., стр. 28).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между белгийската държава и Pantochim SA, в производство по несъстоятелност, относно прихващането на вземане на това дружество към тази държава членка със задължение на същото дружество към германската държава.

### Правна уредба

#### *Правото на Съюза*

*Директива 76/308*

3 Първо, второ, трето и осмо съображение от Директива 76/308 гласят:

„като има предвид, че по принцип понастоящем е невъзможно в една държава членка да се [събере] вземане, предмет на документ, издаден от органите на друга държава членка;

като има предвид, че фактът, че националните разпоредби, свързани [със събирането], се прилагат единствено на територията на съответната държава членка, сам по себе си представлява пречка за създаването и функционирането на общия пазар; като има предвид, че това положение възпрепятства пълното и справедливо прилагане на правилата на Общността, по-специално в областта на единната селскостопанска политика и улеснява действията с цел измама;

като има предвид, че, следователно, е необходимо приемане на общи правила относно взаимопомощта при [събирането];

[…]

като има предвид, че органът, получаващ молбата, е длъжен да предприеме действия от името на органа, подаващ молбата за [събиране] на вземане, в случай че действащите в държавата членка по местонахождението му разпоредби позволяват това и в съгласие с органа, подаващ молбата, той трябва да може да определи на длъжника срок да заплати или да нареди срок на плащане или разсрочено плащане; като има предвид, че лихвите, начислени върху такова плащане, трябва да бъдат прехвърлени на държавата членка по местонахождението на органа, подаващ молбата“.

4 Съгласно член 1 от Директива 76/308 тя определя правилата, които трябва да съдържат законовите, подзаконовите и административните разпоредби на държавите членки, за да се гарантира, че вземания, попадащи в приложното поле на тази директива, които са възникнали в една държава членка, ще могат да бъдат събрани във всяка друга държава членка.

5 Член 6 от посочената директива гласи:

„1. По молба на органа, подаващ молбата, и в съответствие със законовите, подзаконовите или административните разпоредби, приложими по отношение на [събирането] на подобни вземания, възникнали в държавата членка по местонахождение на органа, получаващ молбата, последният [събира] вземанията, които са предмет на инструмента, позволяващ тяхното изпълнение.

2. За тази цел всяко вземане, във връзка с което се подава молба за [събиране], се счита за вземане на държавата членка по местонахождение на органа, получаващ молбата, освен в случаите когато се прилагат разпоредбите, предвидени в член 12“.

6 Член 9 от същата директива, изменена с Директива 2001/44/ЕО на Съвета от 15 юни 2001 г. (ОВ L 175, 2001 г., стр. 17; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 14, стр. 148), предвижда:

„1. Вземането се събира във валутните единици на държавата членка по местонахождение на запитвания орган. Запитваният орган изпраща на запитващия орган цялата сума по вземането, която е могъл да събере.

2. Запитваният орган има право, в случай че законите, подзаконовите актове или административните практики, действащи в държавата членка по местонахождението му позволяват това и след консултации със запитващия орган, да даде срок на длъжника да заплати или нареди плащане на части. Лихвата, начислена от запитвания орган по време на този допълнителен срок, също следва да бъда изпратена на държавата членка по местонахождение на запитващия орган.

[…]“.

7 Съгласно член 10 от Директива 76/308:

„Вземанията, подлежащи на [събиране], не се обслужват с преференции в държавата членка по местонахождение на органа, получаващ молбата“.

8 Член 10 от Директива 76/308, изменена с Директива 2001/44, има следната редакция:

„Независимо от разпоредбите на член 6, параграф 2, вземанията, подлежащи на събиране, може и да не се ползват с привилегиите, предвидени за подобни вземания, възникнали в държавата членка по местонахождение на запитвания орган“.

*Директива 2008/55*

9 Съображения 1 и 10 от Директива 2008/55 гласят:

„(1) Директива [76/308] е била неколкократно и съществено изменяна. С оглед постигане на яснота и рационалност посочената директива следва да бъде кодифицирана.

[…]

(10) Органът, получаващ молбата, е длъжен да предприеме действия от името на органа, подаващ молбата за [събиране] на вземане, в случай че действащите в държавата членка по местонахождението му разпоредби позволяват това и в съгласие с органа, подаващ молбата, той следва да може да определи на длъжника срок да заплати или да нареди […] разсрочено плащане. Лихвите, начислени върху такова плащане, следва да бъдат прехвърлени на държавата членка по местонахождението на органа, подаващ молбата“.

10 Съгласно член 1 от Директива 2008/55 тя определя правилата, които трябва да съдържат законовите, подзаконовите и административните разпоредби на държавите членки, за да се гарантира, че вземания, попадащи в приложното поле на тази директива, които са възникнали в една държава членка, ще могат да бъдат събрани във всяка друга държава членка.

11 Член 6 от тази директива гласи:

„По молба на органа, подаващ молбата, и в съответствие със законовите, подзаконовите или административните разпоредби, приложими по отношение на [събирането] на подобни вземания, възникнали в държавата членка по местонахождение на органа, получаващ молбата, последният [събира] вземанията, които са предмет на инструмента, позволяващ тяхното изпълнение.

За тази цел всяко вземане, във връзка с което се подава молба за [събиране], се смята за вземане на държавата членка по местонахождение на органа, получаващ молбата, освен в случаите, когато се прилагат разпоредбите, предвидени в член 12“.

12 Член 10 от посочената директива предвижда:

„Независимо от разпоредбите на член 6, втора алинея, вземанията, подлежащи на събиране, може и да не се ползват с привилегиите, предвидени за подобни вземания, възникнали в държавата членка по местонахождение на запитвания орган“.

### *Белгийското право*

13 Директива 76/308 е транспонирана в белгийското право със Закон от 20 юли 1979 г. за взаимопомощта при събиране на вземания, свързани с някои видове налози, мита, данъци и други мерки [Loi du 20 juillet 1979 concernant l’assistance mutuelle en matière de recouvrement des créances relatives à certaines cotisations, droits, taxes et autres mesures] (*Moniteur belge* от 30 август 1979 г., стр. 9457).

14 Съгласно член 12 от този закон в редакцията му, приложима към спора в главното производство (наричан по-нататък „Законът от 20 юли 1979 г.“):

„Запитаният белгийски орган събира вземанията, във връзка с които е отправено искане от запитващия чуждестранен орган, по реда, предвиден за възникналите в Кралството вземания“.

15 Член 15 от Закона от 20 юли 1979 г. гласи следното:

„Подлежащите на събиране вземания не се ползват с привилегии“.

16 Член 334 от Програмния закон от 27 декември 2004 г. [Loi-programme du 27 décembre 2004 (*Moniteur belge* от 31 декември 2004 г., стр. 87006] в редакцията му, приложима до 7 януари 2009 г., гласи:

„Всяка сума, подлежаща на възстановяване или на изплащане на данъчнозадължено лице по силата на законовите разпоредби във връзка с данъците върху доходите, с приравнените на тях данъци и с данъка върху добавената стойност или по силата на гражданскоправните норми относно връщането на недължимо платеното, може без формалности да се прихваща от компетентния служител с дължими от данъчнозадълженото лице авансови данъци, данъци върху доходите, приравнени на тях данъци, данък върху добавената стойност — главници, допълнителни суми или увеличения — административни глоби, включително данъчни, лихви и разноски, когато последните не са били оспорени или вече не се оспорват.

Предходната алинея се прилага и в случаите на запор, прехвърляне, конкуриращи се вземания или производство по несъстоятелност“.

17 Член 334 от Програмния закон от 27 декември 2004 г., изменен с член 194 от Програмния закон от 22 декември 2008 г. [Loi-programme du 22 décembre 2008] (*Moniteur belge* от 29 декември 2008 г., стр. 68649), в сила от 8 януари 2009 г., гласи:

„Всяка сума, подлежаща на възстановяване или на изплащане на дадено лице, било при прилагането на данъчните закони, които попадат в обхвата на компетентността на Service public fédéral Finances (Федерална публична служба „Финанси“) или по силата на които събирането се извършва от тази Федерална публична служба „Финанси“, било съгласно гражданскоправните разпоредби относно връщането на недължимо платеното, може без формалности и по усмотрение на компетентния служител да се прихваща със суми, дължими от това лице съгласно съответните данъчни закони, или с данъчни или други вземания, събирани от Федерална публична служба „Финанси“ на основание или в съответствие с разпоредба със силата на закон. Прихващането е допустимо само за неоспорения размер на вземането към това лице.

Предходната алинея се прилага и в случаите на запор, прехвърляне, конкуриращи се вземания или производство по несъстоятелност“.

## Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

18 С решение от 26 юни 2001 г. на Tribunal de commerce de Charleroi (Търговски съд Шарлероа, Белгия) срещу Pantochim е открито производство по несъстоятелност.

19 В хода на това производство белгийската държава обявява привилегировано вземане за данък върху добавената стойност (ДДС), което е изцяло погасено от Pantochim, както и вземане на германската държава в размер на 634 257,50 EUR, ведно с ДДС и лихви, включено в списъка на предявените вземания като хирографарно вземане.

20 От акта за преюдициално запитване е видно, че за събирането на това свое вземане германската държава е помолила за помощ и че няма повдигнато възражение, що се отнася до съществуването или редовността на отправената молба.

21 От своя страна Pantochim има към белгийската държава вземане по силата на данъчни разпоредби, което тази държава възнамерява да прихване на основание член 334 от Програмния закон от 27 декември 2004 г. с посоченото по-горе вземане на германската държава.

22 Pantochim възразява срещу това прихващане и сезира Tribunal de première instance du Hainaut, division de Mons (Първоинстанционен съд Ено, отделение Монс, Белгия), който постановява, че белгийската държава няма правно основание да извърши такова прихващане.

23 С решение от 27 юни 2016 г. Cour d'appel de Mons (Апелативен съд Монс, Белгия) потвърждава първоинстанционното решение и осъжда белгийската държава да заплати на Pantochim сумата от 502 991,47 EUR, ведно с лихвите.

24 Белгийската държава подава касационна жалба пред запитващата юрисдикция, Cour de cassation (Касационен съд, Белгия).

25 При тези условия Cour de cassation (Касационният съд) решава да спре производството по делото и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Трябва ли разпоредбата, съгласно която вземането, във връзка с което се подава молба за събиране, „се смята за вземане на държавата членка по местонахождение на [запитвания орган]“, както е предвидена в член 6, [втора алинея] от Директива [2008/55], който заменя член 6, параграф 2 от Директива [76/308], да се тълкува в смисъл, че вземането на запитващата държава се приравнява на вземане на запитаната държава, така че вземането на запитващата държава придобива качеството на вземане на запитаната държава?

2) Как трябва да се тълкува терминът „привилегия“, който се съдържа в член 10 от Директива [2008/55], а преди кодификацията — в член 10 от Директива [76/308]: като преференциално право на предпочтително удовлетворение на вземането пред други вземания в случай на няколко конкуриращи се вземания или като всеки механизъм, който осигурява преференциални условия за събиране на вземането в случай на няколко конкуриращи се вземания?

Трябва ли да се счита за привилегия по смисъла на член 10 от посочените директиви възможността на данъчния орган да извърши при условията, предвидени в член 334 от Програмния закон от 27 [декември] 2004 г., прихващане в случай на няколко конкуриращи се вземания?“.

## По преюдициалните въпроси

### *По първия въпрос*

26 С първия си въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да установи дали член 6, параграф 2 от Директива 76/308 и член 6, втора алинея от Директива 2008/55 трябва да се тълкуват в смисъл, че вземането на запитващата държава членка се приравнява на вземане на запитаната държава членка и придобива качеството на вземане на последната.

27 В самото начало е важно да се отбележи, че посочените в преюдициалните въпроси Директива 76/308 и Директива 2008/55, макар и вече отменени, са били в сила към момента на настъпване на фактите по спора в главното производство. Всъщност, както е видно от акта за преюдициално запитване, с цел погасяване на вземането на германската държава, предмет на обсъжданата в главното производство молба за събиране, белгийската държава извършва прихващане с различни данъчни вземания, които Pantochim има към белгийските данъчни органи за периода между 1 януари 2005 г. и 20 април 2009 г.

28 Съгласно член 6, параграф 2 от Директива 76/308 и член 6, втора алинея от Директива 2008/55, които съответно трябва да се тълкуват във връзка с член 6, параграф 1 от Директива 76/308 и с член 6, първа алинея от Директива 2008/55, когато за вземането е подадена молба за събиране, то се смята „за“ вземане на запитаната държава членка, която от своя страна събира това вземане в съответствие със законовите, подзаконовите или административните разпоредби, приложими за събирането на подобни нейни вземания.

29 Така от самия текст на член 6, параграф 2 от Директива 76/308 и на член 6, втора алинея от Директива 2008/55 следва, че вземането, за което е подадена молба за събиране, не придобива качеството на вземане на запитаната държава членка, а „се смята за“ вземане на тази държава членка единствено за целите на събирането му от нея, като същата съответно трябва да използва правомощията и процедурите, определени в законовите, подзаконовите или административните разпоредби, приложими за вземания по идентични или подобни данъци и такси в нейния правен ред (вж. по аналогия решение от 26 април 2018 г., Donnellan, C-34/17, EU:C:2018:282, т. 48).

30 Следователно по силата на тези разпоредби запитаната държава членка действително е длъжна за целите на събирането на вземане, във връзка с което е подадена такава молба, да третира последното по същия начин като собствените си вземания (вж. в този смисъл решение от 14 януари 2010 г., Kyrian, C-233/08, EU:C:2010:11, т. 43), но това не означава, че съответното вземане на запитващата държава членка е прехвърлено на запитаната държава членка. Както отбелязва генералният адвокат в точка 35 от заключението си, от материална гледна точка това вземане остава вземане на запитващата държава членка, различно от вземанията на запитаната държава членка.

31 В подкрепа на това тълкуване са и текстовете на член 10 от Директива 76/308, изменена с Директива 2001/44, и на член 10 от Директива 2008/55, съгласно които подлежащите на събиране вземания може и да не се ползват с привилегиите, предвидени за подобни вземания, възникнали в запитаната държава членка.

32 От член 9 от Директива 76/308, изменена с Директива 2001/44, и от член 9 от Директива 2008/55 също следва, че вземането на запитващата държава членка, събирано от запитаната държава членка, не придобива качеството на вземане на последната, тъй като тези разпоредби предвиждат, че запитаната държава членка е длъжна да прехвърли на запитващата държава членка цялата сума по събраното вземане и евентуално лихвите, дължими за предоставения срок за плащане.

33 Освен това от съображение 8 от Директива 76/308 и от съображение 10 от Директива 2008/55 се вижда, че волята на законодателя на Съюза е била запитаната държава членка да събира вземането „от името“ на запитващата държава членка.

34 С оглед на гореизложеното на първия въпрос следва да се отговори, че член 6, параграф 2 от Директива 76/308 и член 6, втора алинея от Директива 2008/55 трябва да се тълкуват в смисъл, че вземането на запитващата държава членка не се приравнява на вземане на запитаната държава членка и не придобива качеството на вземане на последната.

***По втория въпрос***

35 С втория си въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да установи как трябва да се тълкува терминът „привилегия“, съдържащ се в член 10 от Директива 76/308 и член 10 от Директива 2008/55: в смисъл, че се отнася до преференциално право на предпочтително удовлетворение на вземането пред други вземания в случай на конкуриращи се вземания или в смисъл, че се отнася до всеки механизъм, който осигурява преференциални условия за

събиране на вземането в случай на конкуриращи се вземания. Тази юрисдикция пита също дали член 10 от Директива 76/308 и член 10 от Директива 2008/55 трябва да се тълкуват в смисъл, че възможността на данъчния орган на запитаната държава членка да извърши прихващане в случай на няколко конкуриращи се вземания, представлява „привилегия“ по смисъла на тези разпоредби.

36 Следва да се отбележи, че директиви 76/308 и 2008/55 не определят термина „привилегия“, нито препращат за тази цел към правото на държавите членки.

37 Съгласно практиката на Съда разпоредба от правото на Съюза, чийто текст не съдържа изрично препращане към правото на държавите членки с оглед на определянето на нейния смисъл и обхват, трябва по принцип да получи самостоятелно и еднакво тълкуване навсякъде в Съюза, при което да се отчитат контекстът на разпоредбата и целта на разглежданата правна уредба (вж. например решения от 13 октомври 2016 г., Mikołajczyk, C-294/15, EU:C:2016:772, т. 44 и от 16 ноември 2017 г., Kozuba Premium Selection, C-308/16, EU:C:2017:869, т. 38).

38 Що се отнася до преследваната с директиви 76/308 и 2008/55 цел, следва да се припомни, че съгласно съответния им член 1 те установяват общи правила относно взаимопомощта, за да гарантират, че попадащи в приложното поле на тези директиви вземания, които са възникнали в една държава членка, ще могат да бъдат събрани във всяка друга държава членка.

39 От съображения от първо до трето от Директива 76/308 следва, че тя има за цел да премахне пречките за създаването и функционирането на общия пазар, които произтичат от ограничения териториален обхват на националните разпоредби в областта на събирането на вземания (решение от 18 октомври 2012 г., X, C-498/10, EU:C:2012:635, т. 45).

40 Така тази директива предвижда мерки за помощ под формата на съобщаване на необходима за събирането на вземанията информация, уведомяване на адресата за актовете и събиране на вземания, за които е налице изпълнително основание (решение от 18 октомври 2012 г., X, C-498/10, EU:C:2012:635, т. 46).

41 Що се отнася до контекста на съответните разпоредби, важно е да се припомни, че член 10 от посочената директива предвижда, че подлежащите на събиране вземания не се ползват с привилегии в запитаната държава членка. В този смисъл той установява правилото, че привилегиите, признати на вземанията на запитаната държава членка, не се предоставят на вземанията, във връзка с които е подадена молба за събиране.

42 Този член 10 е изменен с Директива 2001/44, а след това заменен с член 10 от Директива 2008/55. Тези директиви въвеждат в отклонение от това правило възможност за запитаната държава членка да предостави тези привилегии на подлежащите на събиране вземания на запитващата държава членка.

43 Тези разпоредби потвърждават факта, че макар, както бе посочено в точки 28—30 от настоящото решение, за целите на тяхното събиране тези вземания да трябва да се третират по същия начин като вземанията на запитаната държава членка, те все пак са различни от последните и поначало не се ползват с привилегии в тази държава членка.

44 С оглед на изложените по-горе съображения терминът „привилегия“ в посочените разпоредби следва да се разбира в широк смисъл като обхващащ всички механизми, позволяващи на запитаната държава членка в отклонение от принципа за равнопоставеност на кредиторите да получи в случай на конкуриращи се вземания преференциални или приоритетни права във връзка с удовлетворяването на вземанията си.

45 Що се отнася до обсъжданата в главното производство възможност за прихващане, с която разполагат белгийските данъчни органи по отношение на собствените си данъчни вземания, от дадената от запитващата юрисдикция информация не може да се прецени дали въпросната възможност осигурява на тези органи преференциални или приоритетни права на удовлетворяване на вземанията им пред други вземания в случай на конкуриращи се вземания, или пък представлява общ механизъм за прихващане.

46 В случай че посочената възможност представлява общ механизъм за прихващане, предназначен да опрости процедурата по събиране на вземания, без да предоставя на белгийската държава преференциално или приоритетно право на удовлетворяване на вземанията ѝ, нито някаква привилегия в отклонение от принципа за равнопоставеност на кредиторите, тя би трябвало да се разглежда като попадаща в обхвата на член 6 от Директива 76/308 и на член 6 от Директива 2008/55, така че тази държава би трябвало да я използва и при събирането на вземанията на друга държава членка, във връзка с които е подадена молба за събиране.

47 Обратно, ако обсъжданата в главното производство възможност за прихващане дава на белгийската държава такова преференциално или приоритетно право, с каквото не разполагат другите кредитори, тя би представлявала, като отклонение от принципа за равнопоставеност на притежаващите конкуриращи се вземания кредитори, „привилегия“ по смисъла на член 10 от Директива 76/308 и на член 10 от Директива 2008/55.

48 В тази хипотеза белгийската държава не би могла да използва посочената възможност, за да събере вземанията на друга държава членка, във връзка с които е подадена молба за събиране съгласно тези директиви, тъй като от акта за преюдициално запитване е видно, че съгласно член 15 от Закона от 20 юли 1979 г. подлежащите на събиране вземания не се ползват с привилегии.

49 Във всички случаи следва да се подчертае, че запитаната държава членка може да използва възможност за прихващане като обсъжданата в главното производство само в полза и в интерес на запитващата държава членка.

50 При това положение на втория въпрос следва да се отговори, че:

– член 10 от Директива 76/308 и член 10 от Директива 2008/55 трябва да се тълкуват в смисъл, че терминът „привилегия“, съдържащ се в тези разпоредби, се отнася до всеки механизъм, който осигурява преференциални условия за събиране на вземането в случай на конкуриращи се вземания,

– член 10 от Директива 76/308 и член 10 от Директива 2008/55 трябва да се тълкуват в смисъл, че възможността на запитаната държава членка да извърши прихващане в случай на конкуриращи се вземания, представлява привилегия по смисъла на тези разпоредби, когато дава на тази държава членка преференциално или приоритетно право на удовлетворяване на вземанията ѝ, с каквото не разполагат другите кредитори — обстоятелство, което запитващата юрисдикция следва да провери.

**По съдебните разноски**

51 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

1) **Член 6, параграф 2 от Директива 76/308/ЕИО на Съвета от 15 март 1976 година относно взаимопомощта при изплащането на вземания, произтичащи от операции, представляващи част от системата за финансиране на Европейския фонд за ориентиране и гарантиране на земеделието, както и от селскостопански такси и мита, и член 6, втора алинея от Директива 2008/55/ЕО на Съвета от 26 май 2008 година относно взаимопомощта при събиране на вземания, свързани с някои видове налози, мита, данъци и други мерки, трябва да се тълкуват в смисъл, че вземането на запитващата държава членка не се приравнява на вземане на запитаната държава членка и не придобива качеството на вземане на последната.**

2) **Член 10 от Директива 76/308 и член 10 от Директива 2008/55 трябва да се тълкуват в смисъл, че:**

   – **терминът „привилегия“, съдържащ се в тези разпоредби, се отнася до всеки механизъм, който осигурява преференциални условия за събиране на вземането в случай на конкуриращи се вземания,**

   – **възможността на запитаната държава членка да извърши прихващане в случай на конкуриращи се вземания, представлява привилегия по смисъла на тези разпоредби, когато дава на тази държава членка преференциално или приоритетно право на удовлетворяване на вземанията ѝ, с каквото не разполагат другите кредитори — обстоятелство, което запитващата юрисдикция следва да провери.**

Подписи